

การศึกษารูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักศึกษามหาวิทยาลัยไทย: การวิจัยแบบผสมผสานวิธีการ A Study of English Language Learning Styles of Thai Undergraduates: A Mixed Method Research

อาทิตย์ อินตะแก้ว^{1*} อองจ นัยพัฒน์¹ อัญชลี จันทร์เสม²

Arthit Intakaew¹, Ong-art Naiyapatana¹, Anchalee Chansem²

¹ Department of Educational Evaluation and Research, Faculty of Education,
Srinakharinwirot University, Thailand

² Center for International Studies, Faculty of Humanities, Srinakharinwirot University, Thailand

บทคัดย่อ

การวิจัยแบบผสมผสานวิธีการประเภท Exploratory Sequential Design นี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อทำความเข้าใจรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักศึกษามหาวิทยาลัยไทย วิเคราะห์โครงสร้างรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักศึกษา พัฒนาแบบวัดรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักศึกษา ทำการสอนภาษาอังกฤษด้วยวิธีการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยวัดรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักศึกษากลุ่มตัวอย่างทั้งก่อนหลัง และเมื่อไม่ได้รับการสอนเป็นเวลา 1 เดือน เพื่อศึกษาการปรับเปลี่ยนและความคงทนของรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักศึกษากลุ่มทดลอง ผลการศึกษาปรากฏว่า

1. นักศึกษากลุ่มตัวอย่างมีรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่เป็นลักษณะเฉพาะ 2 รูปแบบ ได้แก่ รูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบวิเคราะห์ไวยากรณ์ และรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษผ่านสิ่งที่เป็นรูปธรรม

2. โครงสร้างองค์ประกอบของรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักศึกษามหาวิทยาลัยประกอบด้วย 2 โครงสร้างหรือ 2 รูปแบบการเรียนรู้ โดยมีความแปรปรวนรวมเท่ากับร้อยละ 51.80 แบบวัดรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักศึกษามีค่าความเชื่อมั่นด้านมิติการวัดรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบวิเคราะห์ไวยากรณ์เท่ากับ 0.96 และมิติด้านรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษผ่านสิ่งที่เป็นรูปธรรมเท่ากับ 0.82 โดยมีค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดทั้งฉบับเท่ากับ 0.95 ซึ่งเป็นแบบวัดรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักศึกษาที่มีค่าความเชื่อมั่นสูง และโมเดลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันอันดับที่หนึ่งของรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษมีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ ($\chi^2 = 166.30$, $df = 171$, $p = .58$, $RMSEA = 0.00$)

3. นักศึกษามหาวิทยาลัยกลุ่มทดลองจำนวน 17 คน มีค่าเฉลี่ยส่วนใหญ่ของรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบวิเคราะห์ไวยากรณ์ก่อนเรียนและสามารถปรับเปลี่ยนไปสู่รูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษผ่านสิ่งที่เป็นรูปธรรมได้หลังเรียน แต่เมื่อไม่ได้รับการจัดการเรียนการสอนเป็นเวลา 1 เดือน พบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่กลับแปรเปลี่ยนรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของตนเองไปสู่รูปแบบเดิมคือ รูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบวิเคราะห์ไวยากรณ์

คำสำคัญ: รูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ, รูปแบบทางปัญญา, โครงสร้างของรูปแบบการเรียนรู้, การปรับเปลี่ยนรูปแบบการเรียนรู้

*Corresponding author. E-mail: arthitthailand@hotmail.com

ABSTRACT

This mixed method research aimed to study English language learning styles of Thai undergraduate students, to explore the constructs of English Language Learning Styles, to develop an English Language Learning Styles Questionnaire (ELLSQ), and to study the change and retention of English language learning styles of Thai undergraduate students.

The results were as follows:

1. There were two English language learning styles of Thai undergraduate students: Grammar-Based English Learning Style and Concrete English Learning Style.
2. There were two constructs of English Language Learning Styles. The total variance explained of English learning style constructs was 51.80 %. In term of the development of English Language Learning Styles Questionnaire (ELLSQ), the reliabilities of Grammar-Based English Learning Style and Concrete English Learning Style constructs were 0.96 and 0.82 respectively. The reliability of an overall ELLSQ was 0.95. The measurement model was valid and well fitted to empirical data ($\chi^2 = 166.30$, $df = 171$, $p = .58$, $RMSEA = 0.00$).
3. Before conducting an experiment, 17 undergraduate students had a greater average mean score of the Grammar - Based English Learning Style, but they were able to change their English learning styles into the Concrete English Learning Style after an experiment. Without getting a treatment for a month, they changed their Concrete English Learning Styles to the Grammar - Based English Learning Style again.

Keywords: English language learning styles, Cognitive styles, Constructs of English language Learning styles, The change and adaptation of learning styles

ความนำ

ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สำคัญของโลกและมีความสำคัญกับการเข้าสู่ประชาคมอาเซียน เนื่องจากทักษะความเป็นนานาชาติ ทักษะทางภาษาแม่และภาษาโลก จะเป็นตัวขับเคลื่อนให้เกิดการพัฒนาความร่วมมือต่าง ๆ ระหว่างประเทศสมาชิกในภูมิภาคอาเซียนประกอบด้วย 3 โครงการความร่วมมือหลัก ได้แก่ ประชาคมการเมืองและความมั่นคงอาเซียน (Political and Security Community) ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (ASEAN Economic Community: AEC) และประชาคมสังคมและวัฒนธรรมอาเซียน (Socio-cultural Community) ตามลำดับ (เฉลิมลาภ ทองอาจ, 2555; วิจารณ์ พานิช, 2555; The Association of Southeast Asian Nations, 2009) ดังนั้นการเรียนรู้

ภาษาอังกฤษในฐานะภาษาสากล จึงเป็นสิ่งที่หลีกเลี่ยงไม่ได้สำหรับผู้เรียนทุกคนในยุคปัจจุบัน (Seidlhofer, 2005; อรุณี วิริยะจิตรา และคณะ, 2555)

แต่ปัญหาการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของผู้เรียนชาวไทยในปัจจุบันกลับพบว่า ผู้เรียนส่วนใหญ่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษในระดับต่ำและรายงานสรุปผลการวิเคราะห์ความสามารถของนักเรียนจากผลการสอบ O-NET ในรายวิชาภาษาอังกฤษสรุปได้ว่า นักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และปีที่ 6 มีจุดอ่อนในเรื่องของภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ผลการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนดังกล่าวยังไม่น่าเป็นที่พอใจ ควรหาทางสนับสนุนให้เกิดการพัฒนาการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษให้มากขึ้น (สถาบันทดสอบ

ทางการศึกษาแห่งชาติ, 2557) ปัญหาในเรื่องการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของผู้เรียนชาวไทยดังกล่าว อาจเกี่ยวข้องกับการเรียนภาษาอังกฤษในประเทศไทยในฐานะภาษาต่างประเทศซึ่งอาจมีความแตกต่างกันในเรื่องของการเรียนภาษานั้น ๆ เป็นภาษาที่หนึ่งหรือภาษาแม่ โดยแนวคิดเรื่องการเรียนรู้ภาษาที่หนึ่งและสองของ Spratt, Pulverness, and Williams (2007) ได้ให้รายละเอียดของความแตกต่างระหว่างการเรียนรู้ภาษาที่หนึ่งและภาษาที่สอง โดยจำแนกเป็น 3 ด้าน ได้แก่ ด้านอายุ ด้านวิธีการเรียนรู้ภาษา และด้านบริบทในการใช้ภาษา ไว้ว่า (1) ด้านอายุ เด็กที่เรียนรู้ภาษาที่หนึ่ง จะสามารถใช้ภาษาที่หนึ่งได้ตั้งแต่วัยก่อนเข้าศึกษา ในขณะที่เด็กที่เรียนรู้ภาษาเป็นภาษาที่สองจะเริ่มเรียนรู้ภาษาที่สองเมื่อเข้าสู่โรงเรียนหรืออาจเริ่มเรียนภาษาเมื่อตอนเป็นผู้ใหญ่แล้ว (2) ด้านวิธีการเรียนรู้ เด็กที่เรียนรู้ภาษาที่หนึ่งมีโอกาสได้ใช้ภาษาที่หนึ่งในชีวิตประจำวัน มีบุคคลรอบข้างของตนที่พยายามใช้ภาษาที่หนึ่งกับเด็กอยู่ตลอดเวลา ทำให้เด็กมีพัฒนาการการเรียนรู้ภาษาได้เป็นอย่างดี ในขณะที่เด็กที่เรียนรู้ภาษาเป็นภาษาที่สอง จะมีโอกาสที่ได้ใช้ภาษาที่สองน้อยกว่าในสังคมนรอบตัวของเด็ก ส่วนมากจะเรียนรู้ภาษาที่สองจากครูในชั้นเรียน และ (3) ด้านบริบท เด็กที่เรียนรู้ภาษาที่หนึ่ง จะมีบริบทหรือสิ่งแวดล้อมรอบตัวที่มีแต่บุคคลใช้ภาษาที่หนึ่งกับตนอยู่ตลอดเวลา มีการเสริมแรงหรือให้กำลังใจกับเด็กในการใช้ภาษา และไม่เข้มงวดหรือจับผิดความผิดพลาดในการใช้ภาษาที่หนึ่งของเด็กอย่างเข้มงวด แต่เน้นการใช้ภาษาที่หนึ่งของเด็กอย่างเป็นธรรมชาติและเรียนรู้ภาษาอย่างเข้าใจ ในขณะที่เด็กที่เรียนรู้ภาษาเป็นภาษาที่สอง จะมีบริบทหรือสิ่งแวดล้อมรอบตัวที่มีการใช้ภาษาน้อยกว่าภาษาที่หนึ่ง ทำให้บุคคลที่ใช้ภาษาที่สองกับเด็กใช้ระดับภาษาที่ไม่อยากมากนัก และมีการเสริมแรงหรือให้กำลังใจกับเด็กในการใช้ภาษาที่สองน้อยกว่า อีกทั้งครูมีความเข้มงวดในเรื่องของความถูกต้องในการใช้ภาษาที่สองของเด็กอีกด้วย อย่างไรก็ตามในบางประเทศที่มีการใช้ภาษาที่สองในชีวิตประจำวันหรือในสังคมทั่วไป เด็กอาจสามารถเรียนรู้ภาษาที่สองได้ดีเทียบเท่ากับภาษาที่หนึ่งได้ ยกเว้นว่าเด็กคนนั้นอาจไม่ค่อยได้มีโอกาส

ในการใช้ภาษาที่สองในบริบทนอกชั้นเรียนหรือสังคมสำหรับประเทศไทยด้านบริบทการใช้ภาษาอังกฤษมีน้อยกว่าประเทศที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่หนึ่งและสอง อาจส่งผลให้ผู้เรียนชาวไทยเรียนรู้ภาษาอังกฤษได้น้อยลง นอกจากนี้ปัญหาการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของผู้เรียนชาวไทยส่วนหนึ่ง อาจมาจากเรื่องของรูปแบบการเรียนรู้ (Learning styles) ซึ่งรูปแบบการเรียนรู้เป็นวิธีการ ลักษณะหรือแบบที่ผู้เรียนมีความชื่นชอบหรือถนัดใช้ในการรับรู้และประมวลข้อมูลข่าวสารจนเกิดเป็นขั้นตอนของการเรียนรู้ (Kolb, 1976) สอดคล้องกับ Kolb (1984) ที่กล่าวว่ารูปแบบการเรียนรู้เฉพาะบุคคลของผู้เรียน (Individual learning styles) ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ความสามารถ และความถนัดของผู้เรียน โดยรูปแบบการเรียนรู้คือกระบวนการที่อาศัยประสบการณ์เดิมของผู้เรียน เมื่อผู้เรียนได้รับข้อมูลแล้วจะแปลงรูปของประสบการณ์นั้น (Transformation of experience) สร้างขึ้นเป็นองค์ความรู้ (Knowledge) หรือเป็นกระบวนการรับรู้และกระบวนการจัดกระทำข้อมูลของแต่ละบุคคล รูปแบบการเรียนรู้จึงนับว่าเป็นส่วนสำคัญในกระบวนการเรียนของผู้เรียน นอกจากนี้ ทิศนา แคมมณี (2551) ได้ให้นิยามของรูปแบบการเรียนรู้ไว้ว่า “รูปแบบการเรียนรู้เป็นลักษณะหรือวิธีการเรียนรู้วิธีการคิดหรือวิธีการแก้ปัญหาที่บุคคลชอบหรือมีความถนัดในการใช้เป็นประจำหรือใช้เป็นส่วนใหญ่ในการเรียนรู้เรื่องต่าง ๆ ในชีวิตประจำวัน และเป็นวิธีการเรียนรู้ที่ช่วยให้บุคคลนั้นเกิดการเรียนรู้ได้ดีที่สุด เนื่องจากมีความสอดคล้องกับลักษณะการรับรู้ กระบวนการทางสติปัญญา สภาพแวดล้อมและประสบการณ์ของบุคคลนั้น” ปัญหาในเรื่องของรูปแบบการเรียนรู้ของผู้เรียนที่มีความหลากหลาย ประกอบกับการที่ครูยึดติดกับรูปแบบการสอนเฉพาะที่ตนเองถนัด อาจเกิดความไม่สอดคล้องหรือการไม่สอดคล้องกับรูปแบบเทคนิควิธีการสอนของครูและวิธีการเรียนรู้ของผู้เรียนดังกล่าว อย่างไรก็ตามการจัดการการเรียนรู้ภาษาอังกฤษให้กับผู้เรียนมุ่งเน้นให้ผู้เรียนสามารถนำภาษาอังกฤษไปใช้ในสังคมภายนอกได้อย่างมีประสิทธิภาพ ดังที่ วิจารย์ พานิช (2555) กล่าวว่า ครูมีบทบาทสำคัญในการออกแบบการเรียนรู้ให้กับผู้เรียนได้อย่างยืดหยุ่น

มีความเข้าใจในตัวผู้เรียนและสามารถจัดการเรียนการสอนให้มีความสอดคล้องและเหมาะสมกับความแตกต่างของผู้เรียนแต่ละคนได้ ซึ่งการจัดการเรียนการสอนให้เหมาะสมกับผู้เรียนแต่ละรูปแบบการเรียนรู้ นั้น ถือเป็นการพัฒนาศักยภาพมนุษย์อย่างหนึ่ง

จากงานวิจัยเกี่ยวกับรูปแบบการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษของผู้เรียนพบว่า งานวิจัยส่วนใหญ่ศึกษาพฤติกรรมการเรียนรู้ในลักษณะทั่วไป ยังไม่ได้มีลักษณะเฉพาะของรูปแบบการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษที่ควรมีความแตกต่างจากรูปแบบการเรียนรู้วิชาอื่น ๆ (จินตนา เดชะประทุมวัน, 2548; อนันต์ แก้วตาดีบ, 2548; วรพงศ์ ไชยฤกษ์, 2549; กนกพร ศรีญาณลักษณ์, 2551; Phantharakphong, 2012; สุนทรพจน์ ดำรงค์พานิช และอวยพร เรื่องตระกูล, 2556; Moenikia & Zahed-Babelan, 2010; Tulbure, 2012) ซึ่งผลการศึกษาคู่บุญ ศกุนตนาถ (2552) ที่ศึกษาผลความสอดคล้องระหว่างรูปแบบการเรียนรู้ของผู้เรียนกับรูปแบบการสอนของผู้สอนในทุกกลุ่มสาระการเรียนรู้พบว่า ผู้เรียนส่วนใหญ่มีรูปแบบการเรียนรู้มากกว่า 1 รูปแบบ และแปรเปลี่ยนไปตามกลุ่มสาระการเรียนรู้ที่เรียน ดังนั้นรูปแบบการเรียนรู้ในกลุ่มสาระวิชาภาษาอังกฤษของผู้เรียน อาจมีความแตกต่างจากรูปแบบการเรียนรู้ในกลุ่มสาระวิชาอื่น ๆ สอดคล้องกับแนวคิดของ Sternberg (1999) ที่กล่าวว่า ผู้เรียนคนหนึ่งอาจมีรูปแบบการเรียนรู้ที่หลากหลายในตนเอง อีกทั้งรูปแบบการเรียนรู้เป็นสิ่งที่สามารถปรับเปลี่ยนได้ เมื่อมีการเข้าสู่สังคมหรือสามารถสอนกันได้ ดังนั้นการเรียนการสอนในชั้นเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ผู้สอนมีความจำเป็นที่จะต้องปรับวิธีการสอนของตนให้สอดคล้องกับผู้เรียนที่มีความหลากหลายของรูปแบบการเรียนรู้หรือไม่ และต้องทำอะไร หรือผู้เรียนควรที่จะต้องปรับเปลี่ยนรูปแบบการเรียนรู้ของตนให้สอดคล้องกับรูปแบบการสอนของผู้สอนหรือไม่ เนื่องจากผู้เรียนอาจมีรูปแบบการเรียนรู้ที่หลากหลายในตนเองและสามารถเลือกตั้งรูปแบบบางอย่างมาใช้ให้สอดคล้องกับวิธีการเรียนรู้ของผู้เรียนได้

รูปแบบ (Styles) ในบริบทการวิจัยทางการศึกษานักวิจัยส่วนใหญ่คุ้นเคยกับคำว่ารูปแบบทางพุทธิปัญญา

(Cognitive styles) รวมถึงรูปแบบอื่น ๆ ที่มีความหมายใกล้เคียงกันกับคำดังกล่าว อาทิ รูปแบบการเรียนรู้ (Learning styles) รูปแบบการคิด (Thinking styles) รูปแบบการเอาใจใส่ (Mind styles) หรือรูปแบบการรับรู้ (Perceptual styles) โดยหนังสือชื่อ Handbook of Intellectual Styles ที่รวบรวมในปี ค.ศ. 2012 โดย Zhang, Sternberg, and Rayner (2012) กล่าวว่า ได้เริ่มมีการใช้คำว่ารูปแบบทางปัญญา (Intellectual styles) มาเป็นคำใหญ่ (Umbrella terms) สำหรับคำที่มีความหมายที่เกี่ยวข้องต่าง ๆ เหล่านี้ จากการทบทวนเอกสารและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบ (Styles) พบว่า มีข้อโต้แย้งหรือแนวคิดเกี่ยวกับคุณลักษณะบางประการของรูปแบบที่เห็นแย้งต่างกัน โดย Riding and Rayner (1998) เห็นว่า มีความเป็นไปได้ที่รูปแบบได้ถูกกำหนดเอาไว้แล้ว (In-built and fixed) ในตัวของแต่ละบุคคลตั้งแต่เกิดและมีอยู่ตลอดช่วงชีวิตของบุคคลนั้น ๆ ที่ใช้เพื่อแสดงออกในบริบทหรือสถานการณ์ต่าง ๆ รวมถึงรูปแบบทางพุทธิปัญญา (Cognitive style) ของแต่ละบุคคลก็ค่อนข้างที่จะเป็นตัวกำหนดสามมิติยะ (Competence) ในการเรียนรู้ และมีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ในการเรียนรู้ของแต่ละบุคคลอีกด้วย ในขณะที่ Sternberg (1999) เห็นว่า คนอาจมีหลากหลายรูปแบบอยู่ในคนเดียวกัน (Patterns of styles) และคนสามารถเลือกใช้แต่ละรูปแบบที่ตนเองมีในแต่ละสถานการณ์หรือสิ่งแวดล้อมที่แตกต่างกันไปได้ รูปแบบจึงเป็นตัวแปรหนึ่งที่สามารถแปรเปลี่ยนไปได้ในแต่ละบริบท ทำให้แต่ละคนมีความยืดหยุ่นของรูปแบบที่แตกต่างกัน กล่าวคือบุคคลใดที่มีความชอบหรือความปรารถนาที่จะทำอะไรสักอย่าง ก็จะมีแนวโน้มที่จะมีรูปแบบที่เอื้ออำนวยให้กับสิ่งนั้นมาก (Preference) ซึ่งจะเห็นได้ว่าบุคคลมีรูปแบบที่แตกต่างกันจากพื้นฐานความชอบที่เอื้ออำนวยต่างกันนั่นเอง ในขณะเดียวกันถ้าบุคคลใดมีความยืดหยุ่นมากกว่า บุคคลผู้นั้นก็สามารถปรับตัวให้เข้ากับสถานการณ์หรือสิ่งแวดล้อมที่หลากหลายได้มากเช่นเดียวกัน จากการที่ Sternberg เชื่อว่า แต่ละคนมีความหลากหลายของรูปแบบในตัวนั้น รูปแบบอันหลากหลายนี้ยังปรับเปลี่ยนไปได้ตามการเข้าสู่สังคม โดยได้ยกตัวอย่างนักเรียนที่ได้รับการถ่ายทอดจากการเป็น

แบบอย่าง (Role model) จากครู ซึ่งการที่ครูพยายามเป็นแบบอย่างให้นักเรียนมีรูปแบบการคิดนั้น ๆ มากเท่าไร หรือมีการส่งเสริมให้นักเรียนมีโอกาสได้ทำหรือแสดงออกด้วยรูปแบบนั้นมาก ๆ นักเรียนก็มีแนวโน้มที่จะมีความยึดหยุ่นกับรูปแบบการคิดนั้น ๆ มากยิ่งขึ้นเช่นกัน รูปแบบอันหลากหลายนี้ยังสามารถปรับเปลี่ยนไปได้ตามช่วงชีวิตของมนุษย์ด้วย ประเด็นที่น่าสนใจอีกประการหนึ่งที่ Sternberg ได้กล่าวเอาไว้เกี่ยวกับรูปแบบอันหลากหลายของมนุษย์ก็คือ รูปแบบเป็นสิ่งที่สามารถสอนกันได้ ซึ่งวิธีการสอนก็อาศัยหลักการเรียนรู้รูปแบบจากการเข้าใจสังคมและกิจกรรมที่ครูให้กับผู้เรียนเพื่อพัฒนาส่งเสริมรูปแบบนั้น ๆ ยิ่งผู้เรียนได้มีโอกาสได้ใช้หรือแสดงรูปแบบใดรูปแบบหนึ่งมาก ๆ ผู้เรียนก็จะเริ่มคุ้นชินและสามารถใช้รูปแบบนั้นได้ หรือแม้แต่การสอนทฤษฎีเรื่องรูปแบบให้ผู้เรียนทราบเลยว่า มีอะไรบ้าง เพื่อให้ผู้เรียนได้ตระหนักและเห็นคุณค่าในตนเองเกี่ยวกับรูปแบบที่หลากหลายที่ซ่อนอยู่ของแต่ละบุคคล เพื่อเป็นทางเลือกให้กับผู้เรียนในการเลือกใช้รูปแบบได้อย่างถูกต้องเหมาะสม

ทฤษฎีรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่ได้จากการทบทวนวรรณกรรมพบว่า มีจำนวน 4 รูปแบบ ได้แก่ รูปแบบการเรียนรู้ภาษาเชิงสื่อสาร (Communicative style) รูปแบบการเรียนรู้ภาษาเชิงคิดวิเคราะห์ (Analytical style) รูปแบบการเรียนรู้ภาษาเชิงคำสั่งหรือกฎเกณฑ์ (Authority-oriented style) และรูปแบบการเรียนรู้ภาษาเชิงรูปธรรม (Concrete style) (Willing, 1998) แต่กลับพบว่า ลักษณะของรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษในแต่ละรูปแบบมีส่วนขององค์ประกอบหรือข้อคำถามที่ค่อนข้างทับซ้อนกัน ผู้วิจัยจึงไม่แน่ใจว่าองค์ประกอบเชิงทฤษฎีที่ได้นี้จะสามารถอธิบายลักษณะรูปแบบการเรียนรู้ของนักศึกษาไทยได้แน่ชัดหรือไม่ เพราะนักศึกษาไทยมีลักษณะหรือเอกลักษณ์เฉพาะ โดยเฉพาะความแตกต่างทางด้านวัฒนธรรม ดังนั้นทฤษฎีรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบตะวันตกของ Willing ที่ศึกษากับผู้อพยพในประเทศออสเตรเลีย รายละเอียดขององค์ประกอบที่ได้จึงอาจไม่สามารถอธิบายรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักศึกษาไทยได้อย่างชัดเจนมากนัก

รูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่มีประสิทธิผลที่สุดตามทัศนะของนักวิชาการไม่สามารถระบุได้ว่า เป็นวิธีการเรียนการสอนรูปแบบใด อย่างไรก็ตามจากการทบทวนเอกสารและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับหลักการเรียนการสอนภาษาอังกฤษพบว่า ในปัจจุบันวิธีการสอนภาษาอังกฤษที่นิยมที่สุดและได้ผลดีที่สุดกับผู้เรียนคือ วิธีการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร (Communicative Language Teaching – CLT) โดยเป็นการเน้นการสอนภาษาอังกฤษเพื่อให้ผู้เรียนได้ฝึกการใช้ภาษาอังกฤษในสถานการณ์จริง การใช้ภาษาในการสื่อสาร ผ่านกิจกรรมทางภาษา เกม สถานการณ์จำลอง การแสดงบทบาทสมมติ เป็นต้น มีหลักการเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่พยายามให้มีความใกล้เคียงกับการเรียนรู้ภาษาแม่ให้มากที่สุดซึ่งเป็นการเรียนรู้ภาษาอย่างมีความหมายมากกว่าการท่องจำ (Hedge, 2008; Celce-Murcia, 2001) ดังนั้นวิธีการสอนภาษาอังกฤษเชิงสื่อสาร จึงอาจเป็นวิธีการสอนภาษาที่สอดคล้องกับรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเชิงสื่อสารตามแนวคิดทฤษฎีของ Willing ได้เป็นอย่างดี นอกจากนี้ประกาศของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน เรื่องนโยบายการปฏิรูปการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเมื่อวันที่ 14 มกราคม พ.ศ. 2557 โดยสถานศึกษาจะต้องปรับการเรียนการสอนใหม่ให้เป็นการสอนภาษาที่เป็นธรรมชาติหรือการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร (สยามรัฐ, 11 ธันวาคม 2557, หน้า 13 และ 17) ดังนั้นรูปแบบวิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร จึงเป็นวิธีการสอนภาษาที่ได้รับความนิยม

จากที่มาและความสำคัญของปัญหาการวิจัยและช่องว่างของงานวิจัยเกี่ยวข้องกับรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่ผ่านมา ทำให้ผู้วิจัยสนใจศึกษาลักษณะรูปแบบการเรียนรู้เฉพาะในวิชาภาษาอังกฤษ โดยศึกษาลักษณะการเรียนรู้ภาษาอังกฤษในบริบทของผู้เรียนชาวไทยเป็นสำคัญ เนื่องจากการเรียนวิชาภาษาอังกฤษในประเทศไทยเป็นการเรียนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ มีภาษาไทยเป็นภาษาประจำชาติเพียงภาษาเดียวและไม่มีภาษาต่างประเทศอื่นใดเป็นภาษาที่สอง ดังนั้นลักษณะของนักศึกษาไทยในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ จึงอาจมีสภาพหรือลักษณะการเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่แตกต่างไป

จากการเรียนภาษาแม่และผู้เรียนชาวตะวันตก จึงสนใจศึกษาลักษณะการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของผู้เรียนระดับอุดมศึกษา เนื่องจากเห็นว่าผู้เรียนในระดับอุดมศึกษาเป็นกลุ่มผู้เรียนที่มีความจำเป็นที่จะต้องได้รับการพัฒนาและส่งเสริมรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อให้มีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษที่ดีขึ้น ก่อนที่จะเข้าสู่โลกของการแข่งขันทางอาชีพเมื่อสำเร็จการศึกษา นอกจากนี้ผู้เรียนกลุ่มนี้ยังมีความจำเป็นที่ต้องใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารทั้งในบริบทของการทำงานและการศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้นไป การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้มีวัตถุประสงค์การวิจัย ดังนี้

1. เพื่อศึกษารูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักศึกษามหาวิทยาลัยไทยกลุ่มตัวอย่าง
2. เพื่อวิเคราะห์โครงสร้างรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษและพัฒนาแบบวัดรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักศึกษามหาวิทยาลัยไทย
3. เพื่อศึกษาการปรับเปลี่ยนและความคงทนของรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักศึกษามหาวิทยาลัยไทย

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยแบบผสมผสานวิธีการประเภท Exploratory Sequential Design นี้ แบ่งการศึกษาออกเป็น 2 ระยะ ได้แก่ ระยะที่ 1 การศึกษาเชิงคุณภาพ และระยะที่ 2 การศึกษาเชิงปริมาณ โดยเริ่มต้นด้วยวิธีการเชิงคุณภาพเพื่อมุ่งสำรวจและทำความเข้าใจในปรากฏการณ์ของรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักศึกษา การศึกษาระยะนี้มีได้มุ่งหมายให้ได้ข้อสรุปโดยนัยทั่วไปอ้างอิงสู่ประชากรในวงกว้าง แต่ต้องการเข้าใจรูปแบบการเรียนรู้สำหรับใช้เป็นฐานในการออกแบบการวิจัยด้วยวิธีการเชิงปริมาณ ในระยะที่ 2 ซึ่งเป็นรูปแบบหนึ่งของการวิจัยแบบผสมผสานวิธีการประเภท Exploratory Sequential Design (Creswell & Plano Clark, 2011) รายละเอียดของการวิจัยทั้ง 2 ระยะมีดังนี้

ระยะที่ 1 การศึกษาเชิงคุณภาพ เป็นการศึกษา รูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักศึกษามหาวิทยาลัยไทยกลุ่มตัวอย่าง โดยสัมภาษณ์แบบไม่เป็นทางการและการสนทนากลุ่มกับนักศึกษาศาสนาบัณฑิตวิทยาลัยของรัฐ

สถาบันอุดมศึกษาในกำกับของรัฐและสถาบันอุดมศึกษา เอกชนสังกัดละ 1 แห่ง กลุ่มผู้ให้ข้อมูลสัมภาษณ์ ได้แก่ นักศึกษาในสถาบันอุดมศึกษาทั้ง 3 สังกัด ๆ ละ 2 คน รวมจำนวน 6 คน และนักศึกษาสำหรับการสนทนากลุ่ม จำนวน 6 คน รวมนักศึกษาทั้งสิ้น จำนวน 12 คน และอาจารย์ผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษ จำนวน 6 คน แบ่งเป็นอาจารย์ชาวไทย 3 คน และอาจารย์ชาวต่างชาติ จำนวน 3 คน เครื่องมือการวิจัยใช้แบบสัมภาษณ์และแบบสนทนากลุ่ม ใช้วิธีการจำแนกประเภทข้อมูล (Typological analysis) ในการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพ

ระยะที่ 2 การศึกษาเชิงปริมาณ แบ่งขั้นตอนการศึกษาออกเป็น 2 ตอนย่อย ดังนี้

ตอนที่ 2.1 การวิเคราะห์โครงสร้างรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักศึกษามหาวิทยาลัย

การส่งต่อผลการศึกษาเชิงคุณภาพในการศึกษา ระยะที่ 1 มาใช้เป็นฐานในการออกแบบการวิจัยด้วยวิธีการเชิงปริมาณในระยะที่ 2 โดยการศึกษาระยะแรกพบรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ จำนวน 2 รูปแบบคือรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบวิเคราะห์ไวยากรณ์ และรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษผ่านสิ่งที่เป็นรูปธรรม เครื่องมือการวิจัย ได้แก่ แบบวัดรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ เริ่มจากการสร้างข้อคำถามเพื่อวัดรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษในแต่ละรูปแบบ ๆ ละ 15 ข้อ รวม 30 ข้อ โดยพยายามให้มีมิติของการวัดในแต่ละรูปแบบที่เท่าเทียมกัน ข้อคำถามเป็นชนิดมาตราวัดประมาณค่า 7 ระดับ เพื่อวัดความถี่ของการเรียนรู้ภาษาอังกฤษในแต่ละรูปแบบ เริ่มจาก 7 แสดงถึงนักศึกษาที่มีการกระทำหรือปฏิบัติในข้อนั้นมากที่สุด และ 1 แสดงถึงนักศึกษาไม่มีการกระทำหรือปฏิบัติในข้อนั้น ให้ผู้เชี่ยวชาญทางด้าน การสอนภาษาอังกฤษ จำนวน 2 คน และด้านการวัดผลการศึกษา จำนวน 1 คน ตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content validity) พบข้อคำถามที่ผ่านเกณฑ์จำนวน 18 ข้อและได้ปรับปรุง ข้อคำถามตามคำแนะนำจากผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 12 ข้อ จากนั้นให้กลุ่มตัวอย่าง นักศึกษาปริญญาตรีชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยเทคโนโลยี

ราชชมงคลธัญบุรี จำนวน 218 คน เป็นผู้ตอบแบบวัดรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ ใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างอย่างง่ายให้นักศึกษาที่ลงทะเบียนเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐานเป็นผู้ตอบแบบวัด วิเคราะห์ข้อมูลด้วยโปรแกรมวิเคราะห์ทางสถิติ SPSS เวอร์ชัน 22 โดยใช้การวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงสำรวจ การหาคุณภาพของแบบวัดในด้านความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบวัด โดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach's alpha coefficient) และหาค่าความสัมพันธ์ระหว่างข้อคำถามนั้น ๆ กับข้อคำถามที่เหลือ (Corrected item-total correlation) ของแต่ละรูปแบบการเรียนรู้

ตอนที่ 2.2 การศึกษาการปรับเปลี่ยนและความคงทนของรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักศึกษามหาวิทยาลัย

การศึกษาเชิงทดลองเพื่อศึกษาการปรับเปลี่ยนและความคงทนของรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักศึกษา กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาศรีอยุธยาชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี จำนวน 7,142 คน เนื่องจากนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ต้องศึกษาวิชาภาษาอังกฤษในทุกสาขาวิชาเอกในฐานะเป็นวิชาศึกษาทั่วไปบังคับ ดังนั้นกลุ่มตัวอย่างในการทดลองจึงเป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 1 จำนวน 1 กลุ่มการเรียน ใช้วิธีการสุ่มกลุ่มตัวอย่างแบบหลายขั้นตอน เริ่มจากการสุ่มตัวอย่างอย่างง่ายด้วยวิธีการจับสลากเลือกนักศึกษาชั้นปีที่ 1 มาจำนวน 1 คณะ จากนั้นสุ่มตัวอย่างอย่างง่ายด้วยวิธีการจับสลากเลือกนักศึกษามา 1 สาขาวิชาเอกในคณะนั้น และทำการสุ่มตัวอย่างอย่างง่ายด้วยวิธีการจับสลากเลือกนักศึกษามาอีกครั้งเพื่อสุ่มเลือกนักศึกษามา 1 กลุ่มการเรียน ตามลำดับ จากผลการสุ่มกลุ่มตัวอย่างทำให้ได้นักศึกษา จำนวน 1 กลุ่มการเรียนประกอบด้วยนักศึกษา จำนวน 34 คน ทำการสุ่ม

กลุ่มตัวอย่างเข้าหน่วยการทดลอง (Random Assignment) แบ่งเป็นกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลองโดยใช้แบบทดสอบภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารนานาชาติหรือข้อสอบโทอิค (Test of English for International Communication: TOEIC) ซึ่งถือเป็นแบบทดสอบภาษาอังกฤษมาตรฐานเพื่อการสื่อสาร นักศึกษาในกลุ่มทดลองได้รับการสอนเพื่อต้องการปรับเปลี่ยนรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของผู้เรียนให้เป็นรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษผ่านสิ่งที่เป็นรูปธรรม โดยใช้วิธีการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ในขณะที่นักศึกษาในกลุ่มควบคุมได้รับการสอนภาษาอังกฤษด้วยวิธีการสอนบรรยายตามปกติ ทำการทดลองเป็นเวลา 1 ภาคการศึกษา วัดรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักศึกษาด้วยแบบวัดรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่พัฒนาขึ้นใน 3 ช่วงเวลา ได้แก่ ก่อนเรียน หลังเรียนและเมื่อเว้นช่วงระยะเวลา 1 เดือน วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติเชิงบรรยายให้เห็นลักษณะหรือสภาพของกลุ่มตัวอย่างที่ศึกษา ด้วยค่าเฉลี่ยเลขคณิตและค่าร้อยละ เนื่องจากการทดลองนี้เป็นการศึกษาตัวแปรต้นจำนวน 1 ตัวแปร ได้แก่ วิธีการสอน โดยตัวแปรต้นดังกล่าวแบ่งออกเป็น 2 ระดับหรือวิธีการสอน 2 วิธีการ คือ วิธีการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารและวิธีการสอนบรรยายตามปกติ และมีตัวแปรตาม จำนวน 1 ตัวแปร ได้แก่ คะแนนรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ วัดรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ จำนวน 3 ช่วงเวลา วิเคราะห์เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบวัดซ้ำด้วยสถิติทดสอบ Repeated Measured One-Way ANOVA เพื่อศึกษาความเปลี่ยนแปลงและความคงทนของรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักศึกษาในกลุ่มทดลอง ก่อนหลังและเมื่อเว้นช่วงระยะเวลา 1 เดือน

| | | Time 1 | | Time 2 | | Time 3 |
|---|-------------|----------------|----|----------------|----|----------------|
| R | กลุ่มทดลอง | O ₁ | X | O ₂ | -- | O ₃ |
| R | กลุ่มควบคุม | O ₄ | -- | O ₅ | -- | O ₆ |

ภาพที่ 1 แบบแผนการทดลองแท้จริง ประเภท Control - Group Time - Series Design

เครื่องมือการวิจัย ได้แก่ (1) แผนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารและคู่มือตำราเรียนภาษาอังกฤษ ฟัง-พูด Person to Person 1 เพื่อต้องการปรับเปลี่ยนรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของผู้เรียนให้เป็นรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษผ่านสิ่งที่เป็นรูปธรรม และ

(2) แบบวัดรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่พัฒนาและหาคุณภาพของเครื่องมือในการศึกษาตอนที่ 2.1 โดยช่วงคะแนนเฉลี่ยและเกณฑ์การแปลผลของแบบวัดรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษชนิดมาตรวัดประมาณค่า 7 ระดับ แสดงตามตารางที่ 1

ตารางที่ 1 ช่วงคะแนนเฉลี่ยและเกณฑ์การแปลผลของแบบวัด

| ช่วงคะแนนเฉลี่ย | การแปลผล |
|-----------------|---|
| 5.81 – 7.00 | นักศึกษาที่มีรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษอยู่ในระดับมากที่สุด |
| 4.61 – 5.80 | นักศึกษาที่มีรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษอยู่ในระดับมาก |
| 3.41 – 4.60 | นักศึกษาที่มีรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษอยู่ในระดับปานกลาง |
| 2.21 – 3.40 | นักศึกษาที่มีรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษอยู่ในระดับน้อย |
| 1.00 – 2.20 | นักศึกษาที่มีรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษอยู่ในระดับน้อยที่สุด |

ผลการวิจัย

ผลการวิจัยนำเสนอได้ตามรูปแบบของการออกแบบการวิจัยแบบผสมผสานวิธีการ เริ่มจากผลการศึกษาเชิงคุณภาพเพื่อทำความเข้าใจในปรากฏการณ์ของรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักศึกษา จากนั้นส่งต่อผลการศึกษาเชิงคุณภาพมาใช้เป็นฐานในการศึกษาเชิงปริมาณ ดังนี้

ตอนที่ 1 รูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักศึกษามหาวิทยาลัยไทย

ผลข้อมูลเชิงคุณภาพเกี่ยวกับลักษณะการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักศึกษามหาวิทยาลัยทั้งจากข้อมูลการสัมภาษณ์นักศึกษารายกรณี การสนทนากลุ่มนักศึกษา และการสัมภาษณ์อาจารย์ผู้สอน ข้อมูลจากหลากหลายแหล่งสามารถยืนยันและเชื่อมโยงกันได้ด้วยวิธีการแบบสามเส้า (Data triangulation) อันนำไปสู่การตีความแบบสรุปรังนียม (Constructivism) รูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักศึกษาสะท้อนได้จากข้อมูลเชิงลึกของผู้ให้ข้อมูลสำคัญ ดังนี้

“อย่างเวลาที่เวลาอาจารย์ให้พูด หนูจะคิดและเขียนเป็นภาษาไทยก่อน แล้วก็ค่อยแปล แต่ถึงเวลาจริง ๆ มันชอบเน้นนะ เพราะหนูจะจำที่เขียนในกระดาษไม่ค่อยได้เลย จำไม่ได้ ต้องมาค้นในสมองเอา การเขียนเป็นภาษาไทย

เอาไว้ในกระดาษเพื่อที่มันจะได้เป็นประโยคออกมา หนูก็ไม่ว่าเวลาแปลออกมาเป็นภาษาอังกฤษแล้วมันจะถูกไหม แต่นี่เป็นวิธีที่หนูทำมาตั้งแต่เด็กแล้วอะคะ เวลาออกไปพูดก็ไม่อ่านที่เขียนไปนะคะ แต่พยายามจำเอาไปพูด แต่มันก็จะลืม เลยต้องมาค้นมานึกเอาอย่างที่บอกคะ”

ก๊ีบ นักศึกษามหาวิทยาลัยเอกชน, 21 ธันวาคม 2558

“Certain people they want a grammar. They want me to go over it. When I teach the science education, they wanna go over the tenses like grammar lessons. They want that, they want the key words, they want the formula, and they just want to get it down”

อาจารย์ชาวต่างชาติ มหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐ, 12 มกราคม 2559

รูปแบบการเรียนรู้ที่ค้นพบนี้จัดอยู่ในรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบวิเคราะห์ไวยากรณ์ (Grammar-analysis language learning style) ซึ่งเป็นวิธีการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษา โดยการศึกษาและทำความเข้าใจภาษาจากการวิเคราะห์ การจำแนกแยกแยะโครงสร้างหรือหลักการทางภาษา การใช้ภาษาไทยมาช่วย

อธิบายหรือทำความเข้าใจในเรื่องของโครงสร้างหรือหลักการทางภาษาอังกฤษ เช่น การวิเคราะห์เปรียบเทียบระหว่างภาษา การแปลความหมายแบบคำต่อคำหรือประโยคต่อประโยค การจดจำภาษาในลักษณะของสูตรสำเร็จ การท่องจำกฎเกณฑ์และข้อยกเว้น การเน้นความถูกต้องแม่นยำของไวยากรณ์ คำศัพท์และสำนวนภาษามากกว่าความคล่องแคล่วในการใช้ภาษาอังกฤษ

“ผมชอบภาษาอังกฤษนะ เวลาเราฟังเพลง เราชอบฟังเพลง เวลาเพลงร้องเป็นภาษาอังกฤษเราก็อายุรู้ความหมาย ตอนประถมอาจารย์เขาก็จะสอนร้องเพลงแล้วเราก็ชอบ”

เจมส์ นักศึกษามหาวิทยาลัยของรัฐ, 16 มกราคม 2559

“จากการที่เราลองสอนนักศึกษาโดยให้เค้าจด ๆ และจำ ๆ หรือเอาไปท่อง เมื่อเวลาผ่านไปเดี๋ยวลืมครับ เพราะมันอาจเป็นเพียงแค่ความจำระยะสั้นของเด็กในขณะนั้น แต่เมื่อเราลองกำหนดสถานการณ์สมมติในชั้นเรียนขึ้นและเน้นการใช้รูปประโยค ๆ เพื่อเค้าให้เด็กพยายามพูดและสื่อด้วยภาษาออกมา มันใช้ได้ผลกว่าการที่เราบังคับให้เค้าจำภาษาไปเป็นแบบนกขุนแก้วนกขุนทองนะครับ นักศึกษาหลายคนเริ่มทำได้ดีทีเดียว สิ่งใดที่เค้าสามารถพูดออกมาได้เองโดยไม่ต้องรอให้ใครมาบอกให้รู้หรือจำ สิ่งนั้นเค้าจะจดจำได้ดีแบบฝังลึกครับ ผมว่าการให้นักศึกษามีโอกาสได้ฝึกใช้ภาษาเยอะ ๆ มากเท่าไรยิ่งดีครับ เพราะภาษาเป็นทักษะ ยิ่งฝึกฝนมากเท่าไรยิ่งชำนาญนะครับ”

อาจารย์มหาวิทยาลัยเอกชนคนที่ 2, 2 ธันวาคม 2558

รูปแบบการเรียนรู้ที่ค้นพบนี้จัดอยู่ในรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษผ่านสิ่งที่เป็นรูปธรรม (Concrete language learning style) ซึ่งเป็นวิธีการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาที่มีความคล้ายคลึงกับรูปแบบการเรียนรู้ภาษาเชิงสื่อสารที่ค้นพบโดย Willing โดยเรียนรู้ภาษาอังกฤษจากการได้ฝึกใช้ภาษาอังกฤษในสถานการณ์ที่ผู้สอนกำหนดให้ในชั้นเรียนหรือจากเหตุการณ์จริงนอกชั้นเรียน การเรียนรู้ภาษาอังกฤษจากสื่อต่าง ๆ ทั้งในและ

นอกชั้นเรียน การมองภาษาอังกฤษเป็นเครื่องมือในการสื่อสารมากกว่าสูตรสำเร็จหรือกฎเกณฑ์ การท่องจำเพื่อการทดสอบและประเมินผล การเรียนรู้และแก้ไขการใช้ภาษาอังกฤษของตนจากคู่สนทนา โดยไม่ได้คำนึงถึงการใช้ภาษาไทยมาเป็นตัวช่วยในการทำความเข้าใจ การเน้นความคล่องแคล่วในการใช้ภาษาอังกฤษมากกว่าความถูกต้องแม่นยำของไวยากรณ์ คำศัพท์และสำนวนภาษา

จากข้อค้นพบเชิงลึกเกี่ยวกับรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษจากการตีความแบบสรรค์สร้างนิยม สามารถจำแนกรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษออกเป็น 2 รูปแบบ ได้แก่ รูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบวิเคราะห์ไวยากรณ์ และรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษผ่านสิ่งที่เป็นรูปธรรม นอกจากนี้รูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษทั้ง 2 รูปแบบสามารถตั้งอยู่บนวิถีทางหรือแนวทางที่นักศึกษาแต่ละคนใช้ในกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่แตกต่างกันแบบสุดขั้ว เมื่อนำรูปแบบการเรียนรู้ทั้ง 2 รูปแบบ แสดงลงบนเส้นความต่อเนื่องของรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ (English language learning style continuum) พบว่านักศึกษาแต่ละคนอาจมีความยืดหยุ่นในเรื่องของรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่แตกต่างกันออกไป อาทิ นักศึกษาที่มีรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษผ่านสิ่งที่เป็นรูปธรรม บางครั้งอาจต้องมีความเข้าใจอย่างชัดเจนและถูกต้องเกี่ยวกับหลักการใช้ภาษาอังกฤษ เพื่อที่ตนเองจะสามารถทำข้อสอบเพื่อวัดผลสัมฤทธิ์ทางภาษาหรือการทำข้อสอบให้ผ่านได้ เช่น การสอนตัวข้อสอบโทอิค (TOEIC) การตีข้อสอบที่เน้นการอ่านและการวิเคราะห์โครงสร้างของภาษาหรือบริบท เป็นต้น และในขณะเดียวกันนักศึกษาที่มีรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบวิเคราะห์ไวยากรณ์ อาจจำเป็นต้องยืดหยุ่นและปรับเปลี่ยนรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของตนเองในชั้นเรียนที่มีอาจารย์ชาวต่างชาติสอนที่ต้องสื่อสารในชั้นเรียนด้วยภาษาอังกฤษเท่านั้น หรือในรายวิชาการฟัง-พูดภาษาอังกฤษที่ผู้สอนต้องใช้วิธีการสอนภาษาอังกฤษที่พยายามให้ผู้เรียนใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้วยการสนทนาโต้ตอบเพื่อให้สอดคล้องกับความมุ่งหมายของรายวิชาดังกล่าว ดังสะท้อนได้จากข้อมูลเชิงลึกของผู้ให้ข้อมูลสำคัญบางส่วน ดังนี้

“เหมือนมันซึมซับมาตั้งแต่เด็กว่า Tense นะท่องศัพท์ท่องจำ พอนี้ก็เปิดดิกนะ Tense ๆ มันซึมซับมั้งแต่เด็กมันก็เลยสื่อสารกับฝรั่งยากพอสมควร เพราะเราจะสื่อสารทันทีก็ต้องมานั่งเปิดดิกแปลทีละคำสองคำ แต่พอมาเรียนกับอาจารย์ฝรั่งเหมือนจะเริ่มสื่อสารได้ไม่ได้ว่าเก่งมาก (หัวเราะ) แต่สามารถบอกเค้าได้ว่าฝรั่งมาถามทาง พอเรียนกับอาจารย์เสร็จเหมือนเราจะสื่อสารใช้การได้เลย”

อาร์ต นักศึกษามหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐ, 12 มกราคม 2559

โดยสรุป จากผลการศึกษาเชิงคุณภาพนักศึกษาแต่ละคน อาจมีความยืดหยุ่นในเรื่องของรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่แตกต่างกันออกไปได้ตามแต่ละสถานการณ์

และการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ให้โดยผู้สอน กล่าวคือนักศึกษาอาจใช้รูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบวิเคราะห์ไวยากรณ์ เมื่อต้องเรียนภาษาอังกฤษในวิชาหนึ่งและอาจปรับเปลี่ยนมาเป็นรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษผ่านสิ่งที่เป็นรูปธรรมได้ในการเรียนภาษาอังกฤษอีกรายวิชาหนึ่ง ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับธรรมชาติของรายวิชา วิธีการสอนของผู้สอน การจัดประสบการณ์ต่าง ๆ รวมถึงวิธีการประเมินผลทางภาษาของผู้สอน เป็นต้น รูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษจึงมีลักษณะที่สามารถเลื่อนไหลหรือปรับเปลี่ยนจากซ้ายสุดไปขวาสุดของเส้นความต่อเนื่องนี้ได้มากน้อยในระดับที่แตกต่างกันของแต่ละบุคคล รูปแบบการเรียนรู้ทั้ง 2 รูปแบบสามารถแสดงลงบนเส้นความต่อเนื่องของรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษได้ ดังนี้

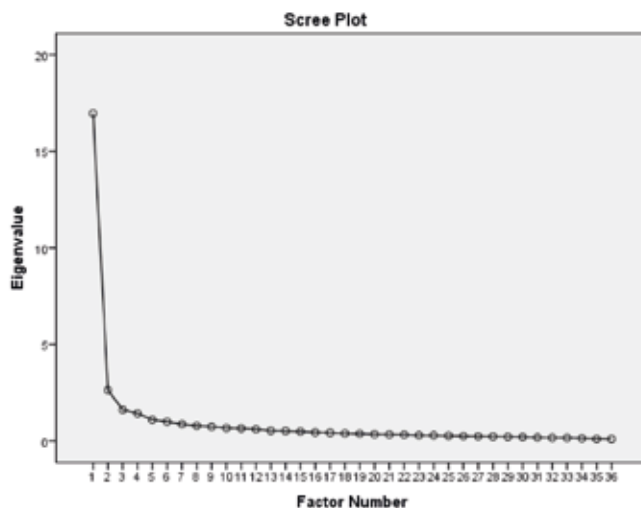


ภาพที่ 2 เส้นความต่อเนื่องของรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ

ตอนที่ 2 การศึกษาเชิงปริมาณ

ตอนที่ 2.1 โครงสร้างรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักศึกษามหาวิทยาลัย ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบ

เชิงสำรวจ (Exploratory Factor Analysis: EFA) ด้วยวิธีการหมุนแกนหลักแบบ Varimax ได้ผลดังนี้



ภาพที่ 3 Screen plot ของจำนวนโครงสร้างรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ

ตารางที่ 2 ร้อยละของความแปรปรวนที่อธิบายได้ของโครงสร้างหรือองค์ประกอบ

| Factor | Initial Eigenvalues | | | Extraction Sums of Squared Loadings | | | Rotation Sums of Squared Loadings | | |
|--------|---------------------|---------------|--------------|-------------------------------------|---------------|--------------|-----------------------------------|---------------|---------------|
| | Total | % of Variance | Cumulative % | Total | % of Variance | Cumulative % | Total | % of Variance | Cumulative % |
| | 1 | 16.965 | 47.124 | 47.124 | 16.521 | 45.891 | 45.891 | 13.067 | 36.298 |
| 2 | 2.635 | 7.319 | 54.443 | 2.130 | 5.916 | 51.807 | 5.583 | 15.509 | 51.807 |
| 3 | 1.616 | 4.488 | 58.931 | | | | | | |

การพิจารณาจำนวนโครงสร้างของรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ พิจารณาได้จาก Screen plot (ภาพที่ 3) ซึ่งเป็นวิธีที่ดีที่สุด (Costello & Osborne, 2005) เป็นการนำค่าไอเกน (Eigenvalue) จากแกน Y และจำนวนโครงสร้าง (Factor number) จากแกน X มาหาจุดตัดและวาดเส้นกราฟให้เห็นได้ว่า จำนวนจุดตัดซึ่งเป็นจุดเปลี่ยนของเส้นกราฟหรือจุดตัดที่เส้นกราฟเริ่มเปลี่ยนจากเส้นโค้งเป็นเส้นตรงอยู่ที่จำนวนองค์ประกอบที่ 2 (Factor number) อีกทั้งเมื่อพิจารณาจากร้อยละของความแปรปรวนที่อธิบายได้ของโครงสร้างหรือองค์ประกอบพบว่า 2 โครงสร้างหรือ 2 องค์ประกอบสามารถอธิบายความแปรปรวนร่วมกันได้ร้อยละ 51.807 และเพื่อให้ผลการวิเคราะห์เชิงปริมาณเกี่ยวกับโครงสร้างของรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษสอดคล้องกับ

ผลการศึกษาของรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่พบในการศึกษาเชิงคุณภาพจำนวน 2 รูปแบบ จึงสรุปได้ว่ารูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักศึกษามหาวิทยาลัยประกอบด้วย 2 รูปแบบการเรียนรู้ โดยองค์ประกอบที่ 1 ตั้งชื่อองค์ประกอบว่า การเรียนรู้แบบตื่นตัว (Active) ซึ่งมีความสอดคล้องกับรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษผ่านสิ่งที่เป็นรูปธรรมที่ค้นพบจากการศึกษาเชิงคุณภาพ เนื่องจากผู้เรียนที่เรียนภาษาอังกฤษแบบตื่นตัว จะใช้ภาษาอังกฤษจากการมีปฏิสัมพันธ์กับบุคคลและสิ่งรอบข้างเพื่อให้ตนเองเกิดการเรียนรู้ ประกอบด้วยข้อคำถามที่ 9, 23, 30, 25, 28, 8, 29, 27, 22, 12, 3, 13, 4, 7 และ 15 มีค่า Factor loadings ระหว่าง 0.84 - 0.65 และองค์ประกอบที่ 2 ตั้งชื่อองค์ประกอบว่า การเรียนรู้

แบบไม่ตื่นตัว (Passive) ซึ่งมีความสอดคล้องกับรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบวิเคราะห์ไวยากรณ์ที่ค้นพบจากการศึกษาเชิงคุณภาพ เนื่องจากผู้เรียนที่เรียนภาษาอังกฤษแบบไม่ตื่นตัว จะเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองหรือการเรียนรู้จากภายในตนเองเป็นส่วนใหญ่ ได้แก่ การคิดวิเคราะห์เรื่องของระบบภาษาและหลักไวยากรณ์ภาษาอังกฤษต่าง ๆ เพื่อให้ตนเองเกิดการเรียนรู้ ประกอบด้วยข้อคำถามที่ 20, 19, 18, 26, 6, 17, 5, 14 และ 1 มีค่า Factor loadings ระหว่าง 0.83 – 0.48

อย่างไรก็ตามแม้ว่าร้อยละของความแปรปรวนรวมกันที่สามารถอธิบายรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ ได้น้อยกว่าร้อยละ 60 ซึ่งถือเป็นเกณฑ์ที่ยอมรับในงานวิจัยทางสายสังคมศาสตร์ ทั้งนี้เนื่องจากผลการวิเคราะห์ EFA มีการตัดจำนวนข้อคำถามทิ้งไปจำนวน 6 ข้อ ได้แก่ ข้อที่ 21, 16, 10, 2, 11 และ 24 เพราะค่า Factor loadings ของแต่ละข้อมีน้ำหนักที่แทบไม่แตกต่างกันและไม่มีความชัดเจนในทั้ง 2 องค์ประกอบ อาจทำให้การร่วมกันอธิบายร้อยละของความแปรปรวนรวมลดน้อยลงไป นอกจากนี้รูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษนั้นมีความยืดหยุ่นและสามารถปรับเปลี่ยนได้ ดังนั้นการที่นักศึกษาตอบแบบวัดในแต่ละรูปแบบ จึงมีความยืดหยุ่นและแปรเปลี่ยนจากรูปแบบหนึ่งไปสู่อีกรูปแบบหนึ่งได้บนเส้นของความต่อเนื่องได้ตลอดเวลา ด้านความเชื่อมั่นของแบบวัดรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักศึกษามหาวิทยาลัยไทยพบว่า มิตการวัดด้านรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบวิเคราะห์ไวยากรณ์ มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.96 และมิตด้านรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษผ่านสิ่งที่เป็นรูปธรรม มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.82 ตามลำดับ โดยแบบวัดรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักศึกษามหาวิทยาลัยไทยมีค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ 0.95

ดังนั้น เพื่อเป็นการยืนยันโครงสร้างของรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่ค้นพบ ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยัน (Confirmatory Factor Analysis: CFA) ด้วยวิธีวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันอันดับที่หนึ่ง ด้วยโปรแกรมลิสเรล พบว่า โมเดลการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันอันดับที่หนึ่งของรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ

มีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ ($\chi^2 = 166.30$, $df = 171$, $p = .58$, $RMSEA = 0.00$)

ตอนที่ 2.2 การปรับเปลี่ยนและความคงทนของรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ เป็นการศึกษาเชิงทดลองกับนักศึกษา จำนวน 17 คนในกลุ่มทดลอง เพื่อศึกษาการปรับเปลี่ยนและความคงทนของรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยการสอนภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ทำการวัดรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักศึกษาด้วยแบบวัดรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่พัฒนาขึ้นใน 3 ช่วงเวลา ได้แก่ ก่อนเรียน หลังเรียน และเมื่อเว้นช่วงระยะเวลา 1 เดือน

ผลการศึกษารูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักศึกษา ก่อนเริ่มการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารพบว่า นักศึกษามีรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบวิเคราะห์ไวยากรณ์ โดยมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 3.72 ซึ่งถือว่า มีรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษนี้อยู่ในระดับปานกลาง เมื่อจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยเน้นฝึกฝนให้นักศึกษาได้ใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารอย่างเป็นรูปธรรมมากกว่าการเรียนแบบท่องจำกฎและไวยากรณ์ต่าง ๆ แล้ว จากนั้นวัดรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักศึกษา จำนวน 17 คน หลังเรียนอีกครั้งพบว่า นักศึกษามีรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษผ่านสิ่งที่เป็นรูปธรรม โดยมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 4.79 ซึ่งถือว่า มีรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษนี้อยู่ในระดับมาก ซึ่งนักศึกษาสามารถใช้ภาษาอังกฤษได้อย่างเป็นรูปธรรมมากขึ้นจากการฝึกใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารจากสถานการณ์การสื่อสารที่กำหนด การสนทนา การเล่นเกม การเล่าเรื่องจากภาพ เป็นต้น อย่างไรก็ตาม เมื่อเว้นระยะหรือเมื่อไม่มีการได้รับการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารเป็นเวลา 1 เดือนของนักศึกษากลับพบว่า คะแนนเฉลี่ยด้านรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักศึกษากลับมีคะแนนเฉลี่ยสูงอยู่ที่รูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบวิเคราะห์ไวยากรณ์ โดยมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 4.40 ซึ่งถือว่า มีรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษนี้อยู่ในระดับปานกลาง ซึ่งแสดงให้เห็นว่าเมื่อนักศึกษาไม่ได้รับการฝึกฝนการใช้ภาษาอังกฤษ

เพื่อการสื่อสารต่อไปในชั้นเรียนแล้ว นักศึกษาส่วนใหญ่ กลับมามีรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบวิเคราะห์ ไวยากรณ์แบบเดิม

การศึกษาการปรับเปลี่ยนและความคงทนของรูปแบบ การเรียนรู้ภาษาอังกฤษในครั้งนี้มุ่งศึกษากับนักศึกษาในกลุ่ม ทดลอง จำนวน 17 คน ซึ่งได้รับวิธีการสอนภาษาอังกฤษ เพื่อการสื่อสารเพียงวิธีเดียวและนักศึกษาในกลุ่มควบคุม ได้รับวิธีการสอนแบบบรรยายปกติเพียงวิธีเดียว ผลการ วิเคราะห์เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบวัดซ้ำด้วยสถิติทดสอบ Repeated Measured One-Way ANOVA เพื่อศึกษาความเปลี่ยนแปลงและความ คงทนของรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักศึกษา กลุ่มทดลองใน 3 ช่วงเวลา สรุปได้ว่า รูปแบบการเรียนรู้ ภาษาอังกฤษของนักศึกษากลุ่มทดลองมีการเปลี่ยนแปลง อย่างน้อย 1 ครั้งในช่วงเวลาที่แตกต่างกัน

ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบรายคู่พบว่า มีคะแนนเฉลี่ย รูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่แตกต่างกัน 3 คู่อย่างมี นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ได้แก่ (1) คะแนนเฉลี่ยรูปแบบ การเรียนรู้ภาษาอังกฤษผ่านสิ่งที่เป็นรูปธรรมของกลุ่ม ทดลอง (ก่อนเรียน) ที่น้อยกว่าคะแนนเฉลี่ยรูปแบบการ เรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบวิเคราะห์ไวยากรณ์ของกลุ่มควบคุม (หลังเรียน) (คู่ที่ 7 และ 5), (2) คะแนนเฉลี่ยรูปแบบการ

เรียนรู้ภาษาอังกฤษผ่านสิ่งที่เป็นรูปธรรมของกลุ่มทดลอง (หลังเรียน) ที่มากกว่าคะแนนเฉลี่ยรูปแบบการเรียนรู้ ภาษาอังกฤษผ่านสิ่งที่เป็นรูปธรรมของกลุ่มทดลอง (ก่อน เรียน) (คู่ที่ 8 และ 7) และ (3) คะแนนเฉลี่ยรูปแบบการ เรียนรู้ภาษาอังกฤษผ่านสิ่งที่เป็นรูปธรรมของกลุ่มควบคุม (หลังเรียน) ที่สูงกว่าคะแนนเฉลี่ยรูปแบบการเรียนรู้ภาษา ภาษาอังกฤษผ่านสิ่งที่เป็นรูปธรรมของกลุ่มทดลอง (ก่อนเรียน) (คู่ที่ 11 และ 7) ผลการศึกษาสรุปได้ว่า นักศึกษาในกลุ่ม ทดลองมีคะแนนเฉลี่ยรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษผ่าน สิ่งที่เป็นรูปธรรม (หลังเรียน) สูงกว่าคะแนนเฉลี่ยรูปแบบ การเรียนรู้ภาษาอังกฤษผ่านสิ่งที่เป็นรูปธรรม (ก่อนเรียน) แสดงให้เห็นว่า นักศึกษาสามารถปรับเปลี่ยนรูปแบบการ เรียนรู้ภาษาอังกฤษของตนเองมารูปแบบการเรียนรู้ภาษา อังกฤษที่พึงประสงค์ได้มากขึ้น

ในส่วนของ การเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยรูปแบบ การเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการปรับเปลี่ยนและความคงทน ของรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักศึกษาในกลุ่ม ทดลอง จำนวน 17 คน พบว่า คะแนนเฉลี่ยรูปแบบการ เรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบวิเคราะห์ไวยากรณ์และคะแนน เฉลี่ยรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษผ่านสิ่งที่เป็นรูปธรรม ทั้งก่อนเรียน หลังเรียนและเว้นระยะการสอน 1 เดือน ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ตารางที่ 3 ผลการทดสอบรายคู่ของรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ

| กลุ่ม | ค่าเฉลี่ย | 1 | 2 | 3 | 4 | 5 | 6 | 7 | 8 | 9 | 10 | 11 | 12 |
|-------|-----------|--------|--------|--------|--------|----------------|--------|---------------|--------|--------|-------|--------|----|
| 1 | 3.7255 | - | | | | | | | | | | | |
| 2 | 3.6667 | -0.059 | - | | | | | | | | | | |
| 3 | 4.4039 | .678 | .737 | - | | | | | | | | | |
| 4 | 3.6118 | -0.114 | -0.055 | -0.792 | - | | | | | | | | |
| 5 | 4.6078 | .882 | .941 | .204 | .996 | - | | | | | | | |
| 6 | 4.1412 | .416 | .475 | -0.263 | .529 | -0.467 | - | | | | | | |
| 7 | 3.2784 | -0.447 | -0.388 | -1.125 | -0.333 | <u>*-1.329</u> | -0.863 | - | | | | | |
| 8 | 4.7961 | 1.071 | 1.129 | .392 | 1.184 | .188 | .655 | <u>*1.518</u> | - | | | | |
| 9 | 4.0863 | .361 | .420 | -0.318 | .475 | -0.522 | -0.055 | .808 | -0.710 | - | | | |
| 10 | 3.4510 | -0.275 | -0.216 | -0.453 | -0.161 | -1.157 | -0.690 | .173 | -1.345 | -0.635 | - | | |
| 11 | 4.4863 | .761 | .820 | .082 | .875 | -0.122 | .345 | <u>*1.208</u> | -0.310 | .400 | 1.035 | - | |
| 12 | 4.1255 | .400 | .459 | -0.278 | .514 | -0.482 | -0.016 | .847 | -0.671 | .039 | .675 | -0.361 | - |

หมายเหตุ: * มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

- | | |
|--|--|
| 1 คือ กลุ่มทดลอง-ก่อนเรียน (แบบไวยากรณ์) | 7 คือ กลุ่มทดลอง-ก่อนเรียน (แบบรูปธรรม) |
| 2 คือ กลุ่มทดลอง-หลังเรียน (แบบไวยากรณ์) | 8 คือ กลุ่มทดลอง-หลังเรียน (แบบรูปธรรม) |
| 3 คือ กลุ่มทดลอง-เว้น 1 เดือน (แบบไวยากรณ์) | 9 คือ กลุ่มทดลอง-เว้น 1 เดือน (แบบรูปธรรม) |
| 4 คือ กลุ่มควบคุม-ก่อนเรียน (แบบไวยากรณ์) | 10 คือ กลุ่มควบคุม-ก่อนเรียน (แบบรูปธรรม) |
| 5 คือ กลุ่มควบคุม-หลังเรียน (แบบไวยากรณ์) | 11 คือ กลุ่มควบคุม-หลังเรียน (แบบรูปธรรม) |
| 6 คือ กลุ่มควบคุม-เว้น 1 เดือน (แบบไวยากรณ์) | 12 คือ กลุ่มควบคุม-เว้น 1 เดือน (แบบรูปธรรม) |

อภิปรายผลการวิจัย

1. รูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักศึกษามหาวิทยาลัยไทย

ทฤษฎีรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่ได้จากการทบทวนวรรณกรรมพบว่า มีจำนวน 4 รูปแบบ ได้แก่ รูปแบบการเรียนรู้ภาษาเชิงสื่อสาร (Communicative style) รูปแบบการเรียนรู้ภาษาเชิงคิดวิเคราะห์ (Analytical style) รูปแบบการเรียนรู้ภาษาเชิงคำสั่งหรือกฎเกณฑ์ (Authority-oriented style) และรูปแบบการเรียนรู้ภาษาเชิงรูปธรรม (Concrete style) โดยแต่ละรูปแบบการเรียนรู้สามารถจัดแบ่งได้อย่างชัดเจน (Willing, 1998) อย่างไรก็ตาม ผลการศึกษาในครั้งนี้พบรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักศึกษามหาวิทยาลัยไทยประกอบด้วยรูปแบบ

การเรียนรู้ 2 รูปแบบ ได้แก่ รูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบวิเคราะห์ไวยากรณ์ (Grammar- analysis language learning style) และรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษผ่านสิ่งที่ป็นรูปธรรม (Concrete language learning style) ซึ่งเป็นผลมาจากข้อมูลเชิงคุณภาพเกี่ยวกับลักษณะการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักศึกษามหาวิทยาลัยทั้งจากข้อมูลของนักศึกษาจากหลายสังกัดมหาวิทยาลัยและข้อมูลจากผู้สอนอันนำไปสู่การตีความแบบสรรค์สร้างนิยามรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่ค้นพบเป็นรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักศึกษาในบริบทของไทยที่มีความแตกต่างจากรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษจากแนวคิดตะวันตกอื่น ๆ โดยรูปแบบการเรียนรู้ในรายวิชาภาษาอังกฤษของนักศึกษาไทยที่ค้นพบสอดคล้องกับผลการศึกษา

ของคูปูญ ศกุนตนาค (2552) ที่พบว่า ผู้เรียนส่วนใหญ่มีรูปแบบการเรียนรู้มากกว่า 1 รูปแบบและแปรเปลี่ยนไปตามกลุ่มสาระการเรียนรู้ที่เรียนและข้อค้นพบดังกล่าวเป็นลักษณะเฉพาะของรูปแบบการเรียนรู้ในวิชาภาษาอังกฤษโดยเฉพาะ โดย 2 รูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่พบมีความแตกต่างจากรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของ Willing ได้แก่ ลักษณะของรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษทั้งสองที่พบ ตั้งอยู่บนเส้นความต่อเนื่องของรูปแบบการเรียนรู้จากซ้ายสุดไปขวาสุด โดยผู้เรียนแต่ละคนมีความยืดหยุ่นในการปรับเปลี่ยนรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษมากน้อยแตกต่างกันขึ้นอยู่กับวิถีทางการเรียนรู้วิธีการสอนของผู้สอน ธรรมชาติของรายวิชา กิจกรรมที่ผู้สอนจัดประสบการณ์ให้ และวิธีการประเมินผล แต่รูปแบบการเรียนรู้นั้นไม่สามารถแยกออกจากกันได้อย่างชัดเจนเหมือนรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของ Willing แต่สามารถแปรเปลี่ยนหรือปรับเปลี่ยนไปมามากน้อยแตกต่างกันบนเส้นความต่อเนื่องของรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษได้

2. การปรับเปลี่ยนและความคงทนของรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ

ในด้านของการปรับเปลี่ยนรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักศึกษาในภาพรวมพบว่า สามารถปรับเปลี่ยนรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักศึกษาจากรูปแบบการเรียนรู้ภาษาแบบวิเคราะห์ไวยากรณ์ไปสู่รูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเชิงรูปธรรมได้หลังเรียน แต่หลังจากที่ไม่ได้รับการจัดการเรียนการสอนดังกล่าวเป็นเวลา 1 เดือนกลับพบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่ได้มีการปรับเปลี่ยนมาเป็นรูปแบบการเรียนรู้ภาษาแบบวิเคราะห์ไวยากรณ์เช่นเดิม อย่างไรก็ตามเมื่อพิจารณาคะแนนเฉลี่ยของรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษทั้งสองรูปแบบ อาจมีคะแนนเฉลี่ยที่ไม่แตกต่างกัน ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากช่วงคะแนนของแบบวัดรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษมีช่วงคะแนนที่ไม่กว้างมากนัก (ช่วงคะแนน 1-7 คะแนน) และนักศึกษาสามารถปรับเปลี่ยนรูปแบบการเรียนรู้ของตนเองได้ตลอดเวลา ทำให้ผลการทดสอบค่าเฉลี่ยทางสถิติไม่พบนัยสำคัญของความแตกต่าง อย่างไรก็ตามข้อค้นพบจาก

การศึกษาเชิงคุณภาพได้สนับสนุนผลการศึกษาเชิงปริมาณที่ว่า นักศึกษาแต่ละคนอาจมีความยืดหยุ่นในเรื่องของรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่แตกต่างกันออกไปได้ กล่าวคือนักศึกษาอาจมีรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษได้ทั้งสองรูปแบบในช่วงเวลาและสถานการณ์การเรียนรู้ต่าง ๆ ที่แตกต่างกัน อาทิ เมื่อนักศึกษาเรียนรู้ภาษาอังกฤษจากการเรียนการสอนภาษาอังกฤษผ่านกิจกรรมทางภาษาหรือสถานการณ์บทบาทสมมติต่าง ๆ ในชั้นเรียน นักศึกษาอาจเลือกใช้รูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษผ่านสิ่งที่เป็นรูปธรรม ในขณะที่เดียวกันนักศึกษาอาจใช้รูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบวิเคราะห์ไวยากรณ์เมื่อเรียนวิชาที่เกี่ยวกับการอ่านเพื่อความเข้าใจ การฝึกทำข้อสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางภาษาอังกฤษต่าง ๆ เป็นต้น ดังนั้นรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษทั้ง 2 รูปแบบ จึงได้แสดงลงบนเส้นความต่อเนื่องของรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ ที่นักศึกษาแต่ละคนอาจมีความยืดหยุ่นและสามารถแปรเปลี่ยนหรือปรับเปลี่ยนในเรื่องของรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่แตกต่างกันออกไปได้ ผลการศึกษานี้สอดคล้องกับ Stemberg (1999) ที่กล่าวว่า มนุษย์อาจมีความหลากหลายของรูปแบบ (Styles) ในตนเองซึ่งมนุษย์สามารถที่จะเลือกเอาแต่ละรูปแบบที่มีอยู่ในตัวตนของตนเองออกมาใช้ในแต่ละสถานการณ์ที่แตกต่างกันออกไปได้ ด้วยเหตุนี้ทำให้มนุษย์มีความยืดหยุ่นในเรื่องของรูปแบบที่หลากหลายและทำให้สรุปได้ว่า นักศึกษาต่างก็มีความหลากหลายในเรื่องของรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามแต่ละสถานการณ์นั่นเอง

เมื่อก่อนเริ่มดำเนินการทดลองนักศึกษามีคะแนนเฉลี่ยส่วนใหญ่อยู่ที่รูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบวิเคราะห์ไวยากรณ์ หลังได้รับการจัดการเรียนการสอนดังกล่าวไปแล้ว นักศึกษามีคะแนนเฉลี่ยส่วนใหญ่อยู่ที่รูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษผ่านสิ่งที่เป็นรูปธรรม และหลังจากที่ไม่ได้รับการจัดการเรียนการสอนต่อไป นักศึกษากลับมีการปรับเปลี่ยนรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษมาสู่รูปแบบเดิมคือ รูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบวิเคราะห์ไวยากรณ์ เห็นได้ว่าการได้รับสิ่งกระตุ้นไม่ว่าจะเป็นในส่วนของการจัดการเรียนการสอนภาษา

อังกฤษเพื่อการสื่อสารแล้ว การจัดประสบการณ์หรือสิ่งแวดล้อมที่เอื้ออำนวยต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักศึกษาก็เป็นสิ่งจำเป็นเช่นกันเพื่อให้ นักศึกษาเกิดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษได้อย่างซึมซับและเป็นธรรมชาติ ซึ่งแนวคิดนี้สอดคล้องกับความต้องการปรับเปลี่ยนผู้เรียนให้มีรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษผ่านสิ่งที่เป็นรูปธรรมหรือการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารให้ดียิ่งขึ้น ตามทฤษฎีการเรียนรู้ภาษาที่สองของ Spratt, Pulverness, and Williams (2007) ที่กล่าวว่า อาจต้องมีบุคคลรอบข้างผู้เรียนเพื่อพยายามให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษานั้น ๆ อยู่ตลอดเวลาซึ่งทำให้ผู้เรียนมีพัฒนาการการเรียนรู้ภาษาที่ดียิ่งขึ้น แต่ในบริบทของประเทศที่มีการใช้ภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ อาจทำให้ผู้เรียนมีโอกาสได้ฝึกภาษาอังกฤษนอกชั้นเรียนน้อยมากหรือแทบจะไม่มีเลย จึงไม่แปลกที่นักศึกษาเมื่อไม่ได้รับการจัดการเรียนการสอนดังกล่าวแล้วเป็นเวลา 1 เดือน จึงมีผลต่อการปรับเปลี่ยนรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของตนเอง เนื่องจากตนเองไม่มีโอกาสได้เรียนรู้ภาษาอังกฤษผ่านสิ่งที่เป็นรูปธรรมนอกชั้นเรียนได้เหมือนสังคมหรือบริบทของประเทศที่มีการใช้ภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศนั่นเอง ดังนั้นเพื่อให้ ผลการศึกษามีความชัดเจนและแสดงให้เห็นถึงการปรับเปลี่ยนรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของผู้เรียนได้นั้น ผู้สอนมีส่วนสำคัญในการจัดการเรียนการสอนที่เน้นการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร การเรียนรู้ภาษาอังกฤษผ่านสิ่งที่เป็นรูปธรรม การใช้กิจกรรมทางภาษาต่าง ๆ ในชั้นเรียน เช่น การเล่นเกม การร้องเพลง การแสดงบทบาทสมมติ การโต้วาที การอภิปรายในชั้นเรียน รวมถึงวิธีการประเมินผลการเรียนรู้ทางภาษาอังกฤษในลักษณะที่เป็นรูปธรรมมากยิ่งขึ้น เช่น การสอบสนทนา การอธิบายรายละเอียด การนำเสนองานเป็นภาษาอังกฤษ นอกจากนี้ การส่งเสริมบรรยากาศการเรียนรู้ที่เอื้ออำนวยต่อการใช้ภาษาอังกฤษนอกชั้นเรียนของผู้เรียนนับเป็นสิ่งสำคัญ เช่น การรับนักศึกษาต่างชาติหรือนักศึกษาแลกเปลี่ยนเข้ามาเรียนร่วมในชั้นเรียนและการรณรงค์การใช้ภาษาอังกฤษในห้องเรียนและภายในมหาวิทยาลัย ทั้งนี้เพื่อให้ผลการ

ปรับเปลี่ยนรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของผู้เรียนไปสู่รูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษผ่านสิ่งที่เป็นรูปธรรมมีความชัดเจนและได้ผลมากยิ่งขึ้น

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1. สถาบันอุดมศึกษาสามารถนำผลการวิจัยที่ได้มาวางแผนและพัฒนาผู้สอน อาทิ การสัมมนาและวางแผนหลักสูตร การจัดอบรมเชิงปฏิบัติการเทคนิคและวิธีการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารแก่ผู้สอนภาษาอังกฤษให้มีศักยภาพในการจัดการเรียนสอนภาษาอังกฤษในชั้นเรียน รวมถึงวิธีการประเมินผลทางภาษาอังกฤษที่สอดคล้องกับวิธีการจัดการเรียนรู้ดังกล่าว

2. ในปัจจุบันหลักการการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร เป็นหลักการสอนที่ได้รับความนิยมและมุ่งส่งเสริมให้ผู้เรียนเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยวิธีการนี้มากที่สุด เนื่องจากเป็นวิธีการเรียนรู้ภาษาแบบเป็นธรรมชาติ และมีการฝึกใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารในบริบทหรือสถานการณ์จริง ทำให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ภาษาได้มากกว่าการเรียนแบบท่องจำหรือวิธีการสอนภาษาแบบอื่น ๆ (สยามรัฐ, 11 ธันวาคม 2557, หน้า 13 และ 17) ดังนั้นการส่งเสริมการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาให้ผู้เรียนมีรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษผ่านสิ่งที่เป็นรูปธรรม จึงเป็นแนวทางการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของผู้เรียนได้มากที่สุด ในชั้นเรียนของสถาบันอุดมศึกษา

3. ผู้สอนควรมีการช่วยเหลือผู้เรียนรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษอื่น ๆ ที่กำลังพยายามปรับเปลี่ยนรูปแบบการเรียนรู้ของตนมาสู่รูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร การกล่าวชมและการเสริมแรงทางบวกต่าง ๆ ให้กับผู้เรียนเพื่อให้ผู้เรียนเกิดกำลังใจในการเรียนรู้เพื่อพัฒนาตนเอง

4. ผู้สอนควรให้ข้อมูลเกี่ยวกับรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแก่นักศึกษา ผู้ปกครองและบุคคลอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องเพื่อเป็นข้อมูลสารสนเทศในการวินิจฉัยและการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษของนักศึกษาแต่ละคนต่อไป

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยต่อไป

1. ควรมีการเปรียบเทียบเกี่ยวกับรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักศึกษามหาวิทยาลัยไทยกับนักศึกษา

ในประเทศอื่น ๆ ที่มีการใช้ภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ เนื่องจากบริบท ความเชื่อและวัฒนธรรมที่แตกต่างกันของแต่ละประเทศ อาจส่งผลให้ผู้เรียนมีรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่แตกต่างกัน

2. ควรมีการศึกษาตัวแปรอธิบาย ตัวแปรทำนายหรือโมเดลเชิงสาเหตุของรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักศึกษามหาวิทยาลัยไทยเพื่อศึกษาปัจจัยหรือสาเหตุที่ส่งผลต่อการพัฒนารูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักศึกษาเพื่อสรุปอ้างอิงผลการศึกษาเชิงสำรวจไปยังประชากร

3. ควรมีการศึกษาเชิงนโยบายเกี่ยวกับแนวทางหรือหลักปฏิบัติในการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทยกับผู้เรียนที่มีรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษรูปแบบต่าง ๆ

กิตติกรรมประกาศ

งานวิจัยนี้ได้รับทุนอุดหนุนการวิจัยจากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประเภททุนการศึกษา 40 ปี บัณฑิตวิทยาลัย

เอกสารอ้างอิง

- กนกพร ศรีญาณลักษณ์. (2551). รูปแบบการเรียนรู้ภาษาจีนของนิสิตคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา. *วารสารศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา*, 19(3), 15-26.
- คู่บุญ ศกุนตนาถ. (2552). ผลของความสอดคล้องระหว่างแบบการเรียนรู้กับแบบการสอนที่มีต่อความสุขในการเรียนรู้ของนักเรียน. *วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย*.
- จินตนา เตชะประทุมวัน. (2548). การสอนอ่านที่ยืดรูปแบบการเรียนรู้ของนักเรียนเพื่อเพิ่มพูนความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษและเจตคติต่อการอ่านของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6. *วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่*.
- เฉลิมลาภ ทองอาจ. (2555). ก้าวสู่ประชาคมอาเซียน: การจัดการศึกษาบนบริบทแห่งความท้าทาย. *วารสารศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร*, 14(3), 107-118.
- ทิตนา แหมมณี. (2551). ลีลาการเรียนรู้-ลีลาการสอน. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วรวงศ์ ไชยฤกษ์. (2549). ลักษณะการเรียนรู้และกลวิธีการเรียนรู้ของชาวต่างประเทศที่เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ. *วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่*.
- วิจารณ์ พานิช. (2555). วิธีสร้างการเรียนรู้เพื่อศิษย์ในศตวรรษที่ 21. กรุงเทพฯ: บริษัท ตลาดา พับลิเคชั่น จำกัด.
- สถาบันทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติ. (2557). ออนไลน์: <http://www.niets.or.th>. เข้าถึงเมื่อ 26 ตุลาคม 2557.
- สยามรัฐ. หนังสือพิมพ์. ประกาศปฏิรูปการสอนภาษาอังกฤษ. หน้า 13 และ 17. ฉบับวันที่ 11 ธันวาคม 2557.
- สุนทรพจน์ ดำรงค์พานิช และอวยพร เรืองตระกูล. (2556). อิทธิพลของสไตล์การเรียนรู้ สังกัดของโรงเรียน และขนาดโรงเรียนที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ. *วารสารวิจัยวิทยาการวิจัย*, 26(1), 21-42.
- อรุณี วิริยะจิตรา และคณะ. (2555). *เหลี่ยมหน้าแลหลังการสอนภาษาอังกฤษ*. กรุงเทพฯ: บริษัท ส.เอเชียเพรส จำกัด.
- อนันต์ แก้วตาดีบ. (2548). ปัจจัยด้านคุณลักษณะในตนเองที่ส่งผลต่อรูปแบบการเรียนรู้ของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย. *วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่*.
- Celce-Murcia, M. (2001). *Teaching English as a Second or Foreign Language*. 3rd edition. USA: Dewey Publishing Services.
- Costello, B., & Osborne, W. (2005). Best practices in exploratory factor analysis: Four recommendations for getting the most from your Analysis. *A Peer Reviewed Electronic Journal*, 10(7), 1-9.
- Creswell, J., & Plano Clark, V. (2011). *Designing and Conducting Mixed Methods Research*. 2nd Edition. USA: SAGE Publications.
- Hedge, T. (2008). *Teaching and Learning in the Language Classroom*. Oxford University Press: China.
- Kolb, D. A. (1976). *Learning Style Inventory: Technical Manual*. Englewood Cliffs. New Jersey: Prentice Hall.
- Kolb, D. A. (1984). *Experiential Learning: Experience as a Source of Learning and Development*. Englewood Cliffs. New Jersey: Prentice Hall.

- Moenikia, M., & Zahed-Babelan, A. (2010). The role of learning styles in second language learning among distance education students. *Social and Behavioral Sciences* 2(2), 1169–1173.
- Phantharakphong, P. (2012). English learning styles of high and low performance students of the faculty of education, Khon Kaen University. *Procedia-Social and Behavioral Sciences*, 46, 3390-3394.
- Riding, R., & Rayner, S. (1998). *Cognitive Styles and learning Strategies: Understanding Style Differences in Learning and Behavior*. London: Cromwell Press Limited.
- Seidlhofer, B. (2005). *English as a lingua franca*. ELT Journal. Volume 59/4 October 2005. Oxford University Press.
- Spratt, M., Pulverness, A., & Williams, M. (2007). *The TKT Teaching Knowledge Test Course*. London: Cambridge University Press.
- Sternberg, R. J. (1999). *Thinking styles*. Cambridge University Press.
- The Association of Southeast Asian Nations. (2009). *ASEAN SOCIO-CULTURAL COMMUNITY BLUEPRINT*. Jakarta. ASEAN secretariat.
- Tulbure, C. (2012). Learning styles, teaching strategies and academic achievement in higher education: A cross-sectional investigation. *Procedia-Social and Behavioral Sciences*, 33, 398-402.
- Willing, K. (1998). *Learning Styles in Adult Migrant Education*. Adelaide: National Curriculum Resource Centre.
- Zhang, L., Sternberg, R., & Rayner, S. (2012) *Handbook of Intellectual Styles: Preferences in Cognition, Learning, and Thinking*. New York: Springer Publishing.